

Ročník XIII.

Jedenásta nedeľa cezročná – (C) 16. júna 2013

týždeň 25.

Ján Adamus

Jej hriechy sú odpustené, lebo veľmi miluje

Vo svete existujú viaceré fanatické sekty, ktoré zakazujú svojim prívržencom styk s nečlenmi, lebo ich považujú za nečistých a hriešnych. Pod trestom zakazujú hudbu, divadlo, film, televíziu, hlučný smiech, ba aj kvety v byte. Despoticky bdejú nad súkromím členov a každého, kto sa prehreší proti pravidlám sekty, bez milosti vylúčia. Láska, porozumenie, odpustenie sú im neznáme

Za čias Ježiša Krista podobnú sektu tvorili farizeji, vodcovia židovského národa. Považovali sa za vyvolených, nadradených a čistých, ktorým sa v zbožnosti a rešpekte k Mojžišovmu zákonu nikto nevyrovnal. Akýkoľvek styk s hriešnikmi považovali za neprípustný a bol v rozpore s ich zbožnosťou. Ježiš pre svoj styk s hriešnikmi, mýtnikmi, neviestkami a malomocnými bol im trňom v oku, lebo svojim správaním ohrozoval doterajší systém. Dnešné evanjelium ho predstavuje na hostine u popredného farizeja vo chvíli, keď dnu vstúpila žena s veľmi zlou povestou a s plačom sa mu vrhla k nohám. Bozkávala ich, umývala slzami a natierala voňavým olejom. Farizejov pri tejto scéne chytala zlosť, cítili sa byť urazení spávaním ženy a hostiteľ by ju bol najradšej vyhodil z domu. Napokon však prevládla škodoradostná zvedavosť, ako to všetko dopadne a aká bude Ježišova reakcia.

Naše sympatie dnes patria onej žene, nie však pre jej hriech, lebo iste Boh najlepšie vedel, čím všetkým musela prejsť a ako nemilosrdne si s ňou zahrál život. Aj to vedel, ako vnútorne musela bojovať, keď sa rozhodovala vstúpiť do domu, kde bol Ježiš. Preto nám je sympatická, lebo iste každý z nás prežíva čosi podobné, keď sa rozhoduje vstúpiť do spovednice a zmieriť sa s Bohom.

Na druhej strane, pre farizeja nám zostala len antipatia, lebo zas iba Boh vie, čo by z neho vyrástlo, keby nevyrastal v exkluzívnej náboženskej kaste a iste aj vo veriacej rodine. Pýšil sa vlastne cudzím perím, lebo vieru aj morálne hodnoty získal bez námahy, boli mu vlastne vštepované s materským mliekom.

Farizeji mali vyvinutý zmysel pre to, čo nazývame hriechom. Podľa nich to nebola iba vec medzi človekom a Bohom, ale aj verejná záležitosť. Hriešnik sa sám diskvalifikoval. Farizejom po tejto stránke nebolo čo vyčítať a sami si zakladali na svojej korektnosti a čistote. Hriešnikov, ktorí sa dostali do područia hriechu, radi a ochotne exkomunikovali a lámali nad nimi palicu. Tým prejavovali, že sú ľudia bez lásky, zľutovania a pochopenia.

Práve toto ich správanie sa protivilo Kristovi. On bral hriech vážne, dôkazom toho je kríž, ale preto prišiel, aby zachránil

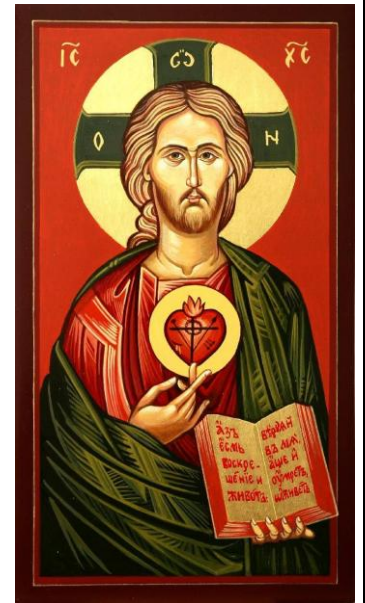
hriešnikov, a nie aby ich zatratil. Preto už na ulici, keď mu priviedli ženu pristihnutú pri cudzoložstve, ujíma sa jej a neodsudzuje ju. Aj dnes, vo farizejovom dome, znova sa zastáva ženy a na podobenstvo o dlžníkoch, ktorým veriteľ odpustil dlžobu, reaguje otázkou: Ktorý z dlžníkov bude mať veriteľa radšej? Farizej žil v tom, že nikomu nič nie je dlžný. Naproti tomu hriešnica vedela, čo by mala urobiť, aby ukázala ľútosť nad zbrabraným životom. Viac sa už pokoriť nemohla – slzami umývala Ježišovi nohy, bozkávala ich a utierala vlasmi. Farizej neurobil ani to, čo si žiadala vtedajšia spoločenská slušnosť – nedal Ježišovi vodu na nohy, neponúkol mu ani trochu oleja na popraskanú a poranenú kožu na nohách. Zmohol sa iba na škodoradostný úsmev a pripadalo mu zábavné správanie sa ženy. Ježiš na túto situáciu reagoval jedným zo svojich najväčších výrokov: Odpúšťajú sa jej mnohé hriechy, lebo veľmi miluje.

Iste všetci chceme mať v duši pokoj a túžime počuť Ježišove slová: Tvoje hriechy sú odpustené. Musíme však urobiť to, čo oná žena: pokľaknúť a otvorene priznať svoju vinu.

Legenda hovorí, že kdesi existuje jazero slz, ktoré je napájané zo všetkých strán sveta potôčkami z plačúcich ľudských očí, ktoré slzia kvôli svojim hriechom. Sú tam slzy ľudí, ktorí museli hľadiť na zlo páchané ľudskou rukou, slzy poblúdených, ktorých cesta k Bohu bola veľmi ťažká, slzy podvedených, ktorí nikdy nenašli to, čo stratili, slzy zradených, ktorých nik nedokáže potešiť... Sú tam slzy tých, ktorým zobrali česť a nemohli sa brániť, takže nik sa ich nezastal, slzy oklamáných, ktorým nik nevrátil ich práva, slzy vykorisťovaných a zotročovaných, slzy vyznávačov a mučeníkov, ktorých mená nik nepozná... Ale zo všetkých slz sú najcennejšie slzy Vykupiteľa sveta, ktoré tiekli kvôli tým, o ktorých platila, platí a bude platiť jeho smutná výčitka: Ty si nechcel. Ak žije na svete človek, ktorý nepociťuje ľútosť nad hriechmi, nech ide k jazero slz a osvieži si oči slzami iných. Vtedy jeho oči uvidia zlo, ktoré páchal a konečne zvlhnu slzami ľútosti a napokon sa dotknú slz Spasiteľa.

Zamyslime sa dnes nad sebou a nad tým či naše oči, ale najmä srdce, sú zvlhnuté slzami ľútosti nad svojimi hriechmi. Prosme Pána, aby nás oslobodil od snahy pretvarovať sa a nahovárať si, že sme lepší, ako druhí. Prosme o milosť, aby sme prestali byť ľahostajní a nikdy nezabudli, že mnoho sa odpúšťa tomu, kto veľa miluje.

Žehná Vás Váš duchovný otec
Alfonz Vladimír Sabo, farár

*Prisúď mi právo,
Bože, veď môj spor *
oproti ľudu, ktorý odpadol,
a oslobod' ma
od ľstivého muža!
Lebo Ty, Bože, si môj útulok,
nezaháňaj ma od seba!
Prečo mám chodiť
v smútku, utisnutý?*

*Zošli mi svoje svetlo,
pravdu svoju.
Ony nech vodia ma
a privedú
ku Tvojim príbytkom
a na Tvoj svätý vrch,
aby som
k božiemu oltáru prišiel,
ku Bohu svojej radosti,
ku Bohu svojej piesne
a na harfe Ťa chválil,
Bože, Bože môj!*

*Prečo si, moja duša, sklúčená?
Na Boha čakaj,
raz Mu zaďakujem
za svoje spasenie, za svoju tvár.*

Prvá kniha žalmov. "Prebásnil Milan Rúfus"

Ježiš chce zmeniť život hriešnika

Už sme si zvykli, že naša spoločnosť sa delí na ľudí bohatých, stredne majetných a chudobných. Všetci sú si však rovní v jednom: robia hriechy. Biblické čítania dnešnej nedele nám predstavujú dvoch ľudí, ktorí patria do rozličných spoločenských tried. Ten prvý je kráľom. Ten druhý obyčajnou ženou. Aj on, aj ona boli hriešnici. Kráľ Dávid bol úspešným vládcom. Jeho zmysly však zaslepila láska k vydatej žene. Tak sa „chorobne“ zamiloval, že zariadil, aby jej muž padol vo vojne a on si ju mohol vziať ako vdovu za ženu. O druhej postave evanjelium hovorí, že bola v meste známa ako hriešnica.

Dávid na výčitku Nátana odpovedá: „Zhrešil som proti Pánovi.“ Na to mu Nátan odpovedá: „Pán ti odpúšťa hriech, nezomrieš!“ Hriešnica z Lukášovho evanjelia nehovorí nič, ale koná. Svojimi slzami zmáčala Ježišove nohy, utrela ich svojimi vlasmi, bozkávala ich a natrela olejom. Preto mohol Ježiš povedať: „Jej hriechy, jej mnohé hriechy, sú odpustené, lebo veľmi miluje.“ Obidvom bolo odpustené preto, že svoje hriechy ľutovali a oplakali.

Biblia nás učí, že v každom spoločenskom postavení ľudia hrešia a z tohto pohľadu sme si všetci rovní. Aj keď biblické texty hovoria predovšetkým o hriechoch proti šiestemu a deviatemu prikázaniu, neraz sú tieto hriechy dôsledkom iných hriechov. Napríklad dôsledkom nespravodlivo získaného bohatstva, nezvládnutia spoločenského postavenia, alebo straty viery v Boha. Dôsledkom toho chcú chudobnejší aspoň v malej miere napodobňovať nemorálnosť bohatých a slávnych.

Niektorí známi a úspešní ľudia život v hriechu nezvládnu a spáchajú samovraždu. S hriechmi sa nedá nikdy pokojne žiť. Známy spisovateľ päťdesiatych rokov Albert Camus, ktorý vo svojich dielach píše o absurdite a nezmyselnosti ľudského života, napísal aj román s názvom Pád. Opisuje v ňom aj nasledujúcu udalosť. Istý veľmi známy človek, ktorý sa tešil spoločenskej úcte, nepomohol topiacej sa dievčine. Nikto to nevidel a jeho život aj naďalej plynie rovnako. Ľudia mu preukazujú rovnakú úctu. On sám sa však necíti dobre. Stráca chuť do života, lebo má výčitky svedomia. V takomto rozporení zakričí slová: „Ó, dievča, skoč ešte raz do vody, aby som mal znova šancu zachrániť nás obidvoch!“ Boh každému, či chudobnému, alebo bohatému hriešnikovi, dáva možnosť, aby svoj život zmenil. Žiada len dve veci: aby si človek uvedomil, že v akomkoľvek hriešnom stave ho Boh miluje, a aby si svoje hriechy pravdivo priznal a oplakal ich.

Marian Šuráb

Oznamy

Minulú nedeľu sa konala zbierka pre potreby farnosti. Vyzbieralo sa 349,71 Eur. Za Vaše milodary Vám vyslovujeme úprimné: Pán Boh zaplatí!

Od 1. júla 2013 bude ustanovený za farára farnosti Vištuk vdp. Mgr. Ján Záhradník, doterajší farár v Lozorne.

Želám ti anjela

Želám ti anjela, ktorý ťa chytí za ruku, keď sa budeš báť, aby si nespadol do svojej opustenosti.

Želám ti, aby si našiel, čo potrebuje tvoja duša, aby si nezačal chradnúť.

Želám ti, aby si sa „neutopil“ vo svojich starostiach, aby sa hnev a zármutok neobrátili proti tebe, ale aby ti dali silu oslobodiť sa od nepríjemnej minulosti.

Želám ti anjela, ktorý sa ťa uzdravujúco dotkne a dovolí kľíčiť nádeje tam, kde sa zdá byť všetko stratené.

„Anjeli sú sprievodcami na našej ceste, hľadajú na Božiu tvár. Anjeli, ktorí nás obklopujú, keď sa modlíme, spájajú nebo so zemou. Hovoria nám: „Boh je blízko a ty si ponorený do jeho uzdravujúcej a láskyplnej prítomnosti.“

Anselm Grün

Adalbert Ludwig Balling „Želám ti anjela“

Sväté omše v 11. týždni cezročného obdobia - (C)

17.VI. pondelok « Slovenská »

18.00 Za všetkých dobrodincov a na ich úmysly

18.VI. utorok

18.00 Za Ľ. Alexandra Kulifaju, manželku, synov a dcéru Serafinu

19.VI. streda

18.00 Za Ľ. Jána a Rozáliu Čaputových

20.VI. štvrtok

18.00 Za Ľ. Ernesta Krchnáka a vnuka Mateja

21.VI. piatok

18.00 Za Ľ. Jána Lenkharta manž. Máriu a dcéru Zdenku

22.VI. sobota

08.00 Za Ľ. Štefana Sýkoru, manželku, deti a zaťov

Upratovanie kostola č.d. 388-420

23.VI. 12. nedeľa v cezročnom období

08.00 Za farníkov

Lektori: Jelínková L., Hrdlovičová E.

10.00 Za Ľ. Štefana a Viktóriu Schmidových

Lektori: Bublavá M., Bublavý M.

14.00 Posvätný ruženec a litánie

Liturgický kalendár

17.VI. pondelok sv. Nikander a Marcián, mučeníci

18.VI. utorok sv. Gregor Barbarigo, biskup

19.VI. streda sv. Romuald, opát

20.VI. štvrtok bl. Margita Ebnerová, panna

21.VI. piatok sv. Alojz Gonzága, reholník

22.VI. sobota sv. Pavlín z Noly, biskup

Svätý Gregor Nyssenský

Labyrintom života

Svätý Gregor si vypožičal vyraz z Listu Hebrejom a ukazuje Ježiša Krista ako „pôvodcu našej spásy ... Bez Krista sme boli ako deti stratené v labyrinte alebo ako väzni vo väzení smrti, ktoré nemá východ. Keď sa Boh stal človekom, ukázal nám cestu, po ktorej máme ísť. Poznal obmedzenia našej ľudskej prirodzenosti a vedel, že nemôžeme „presne a úplne nasledovať“ nášho božského pôvodcu. Dal nám teda sviatosť a obdaril ich svojou božskou mocou nad životom a smrťou. Tento úryvok pochádza z Veľkého katechizmu svätého Gregora, ktorý napísal ako príručku pre kresťanských učiteľov okolo roku 385.

Zostúpenie do vody s trojitým ponorením súvisí s tajomstvom. Prostriedky našej spásy totiž dostali svoju moc nie tak zo slov, ktoré Kristus učil, ale skôr zo skutkov, ktoré konal. Kristus mal skutočný vzťah k človeku a obetoval život ako živý dôkaz. Keď prijal ľudské telo, urobil ľudské telo božským. Aby všetko, čo súvisí s telom, mohlo byť spasené, bolo nevyhnutné, aby niečo v krstnom procese vytvorilo určitú podobnosť medzi tými, ktorí nasledujú, a tým, ktorý je na čele (Ježišom).

Ľudia nemôžu prísť do toho istého cieľa, ak nejdú tou istou cestou. Ľudia, ktorí zablúdia v chodbách labyrintu, môžu úspešne prejsť zákrutami, odbočeniami a slepými uličkami, ak náhodou stretnú niekoho, kto tento labyrint už prešiel. Môžu sa dostať do cieľa tak, že ho budú nasledovať, do cieľa by sa nedostali, keby svojho vodcu nenásledovali krok za krokom. Prosím vás, aby ste počúvali: Naša ľudská myseľ nedokáže prejsť labyrintom tohto života, ak nejdeme po tej istej ceste, ktorou šiel On. On tam kedysi bol, ale prekonal ťažkosti, ktoré ho obklopovali. Týmto labyrintom mám na mysli väzenie smrti, ktoré nemá východ a vážni úbohé ľudské pokolenie.

Čo sme teda videli v prípade Pôvodcu našej spásy (porov. *Hebr 2, 10; 12, 2*)? Tri dni smrti a potom opäť život. Musí existovať nejaký postup, aby sme sa mu v tom podobali. Aký je ten postup? Všetko, čo zomiera, nachádza svoje primerané a prirodzené miesto v zemi, do ktorej sa uloží a skryje. Zem i voda majú veľa spoločného. Len tieto živly majú hmotnosť a gravitáciu. Žijú jeden v druhom. Jeden ohraničuje druhý.

Keďže po smrti Pôvodcu života pochovali do zeme, v súlade s našou prirodzenosťou napodobňujeme túto smrť najbližším možným živlom.

On, človek zhora, vzal smrť na seba. Bol pochovaný do zeme a na tretí deň sa vrátil k životu. Každý, kto sa s ním spája prostredníctvom jeho tela, môže sa tešiť na ten istý šťastný koniec - mám tu na mysli, že môže byť vzkriesený, keď sa na neho namiesto zeme leje voda. Keď sa trikrát ponára do tohto živlu, predstavuje to pre neho tri dni odkladanú milosť vzkriesenia.

Príroda nám neumožňuje presne a úplne nasledovať Krista, ale prijíma toľko, koľko môže prijať, a zvyšok necháva na neskoršie obdobie. Aká je teda miera nášho napodobovania? Je postavená na potlačení našich hriechov znakom smrti, a tým znakom je voda. Hriech nie je celkom oddialený, ale kontinuita zla je narušená. Keď konáme

pokánie a napodobujeme smrť, sme oslobodení od vrodenej sklonov k zlému; pokáním začíname nenávidieť hriech a smrťou potláčame zlo. Keď sa na nás trikrát leje voda a opäť vstávame z vody, napodobujeme túto transcendentnú moc do tej miery, ako to naša slabá prirodzenosť dokáže. Tým sprítomňujeme toto spásonosné pochovanie a zmŕtvychvstanie, ktoré sa uskutočnilo na tretí deň.

Pamätajte: Máme moc vstúpiť do vody a vstať z nej. Ten, ktorý vládne celému svetu, ponoril sa do smrti - ako sa my ponárame do vody -, aby sa vrátil k svojej sláve. Každý podľa miery svojej prirodzenej moci dosiahol to, na čo bol disponovaný. Božská moc môže s nekonečnou ľahkosťou narábať so smrťou a dokonca sa do nej ponoriť bez toho, aby ju smrť zmenila alebo jej ublížila.

Všimnite si teda, že musíme vopred vo vode nacvičovať milosť nášho vzkriesenia. Musíme sa naučiť, že pokiaľ ide o ľahkosť, je pre nás rovnaké byť pokrstení vodou i vstať z mŕtvych.

Myšlienky k modlitbe

Pokáním začíname nenávidieť hriech.

Keď sa na nás trikrát leje voda a opäť vstávame z vody, napodobujeme Božiu moc do tej miery, ako to naša slabá prirodzenosť dokáže. Vo vode nacvičujeme milosť nášho vzkriesenia.

Medzi krstom vodou a zmŕtvychvstaním je neoddeliteľná spojitosť.

Zapamätajte si

Keď Kristus prijal ľudské telo, urobil ho silným nástrojom božskej prirodzenosti.

Námety na konanie

Každý deň vzdávajte vďaku za dar, ktorý ste dostali v krste.

Scott Hahn a Mike Aquilina „Žiť tajomstvá“

Keď toto viete, blažení ste, ak podľa toho aj konáte

(Jn 13, 16 - 20)

Toto umývanie je viac ako len umývanie nôh. Je to znamenie, ktoré chce zasiahnuť do srdca obetujúca sa láska. Táto láska chce zasiahnuť človeka.

Svätý Ján doteraz o Ježišovej láske k učeníkom veľa nehovoril. Tam, kde sa evanjelista Matúš uspokojil iba s pätnástimi veršami, evanjelista Ján venuje tejto udalosti učeníkom zrkadlo. Pre Petra je táto udalosť ako svet hore nohami. Nechápe! Ale Ježiš chce od neho, len aby to teraz vedel. Má zostať tam, kde je. Má sa darovať, i keď nechápe. Vykoreniť zo seba svoju sebestačnosť. To zakúsi aj zradou, ale hlavne neskôr skúsenosťou kríža. Láska umýva „starého človeka“.

Kristus povoláva k tomuto poznaniu lásky, prijatiu poznania pravdy, každého. Keď sa však treba rozhodnúť pre čin, vtedy odpadne. „Starý človek“ sa oddeľuje od spásy svojou spoluvinou: bol pozvaný k veľkej hostine - a odmietol, zaspal ako päť nerozumných panien, premárnil darovaný svadobný dar. Sami si vyniesli nad sebou rozsudok. Prečo? Lebo diablu sa najlepšie loví tam, kde láska oslabne a chladne. Kde sa láska dá oklamať, preštieť a stáva sa niečím iným, hľadaním seba. Starý „dobrý“ Judáš.

Zrkadlo je zostavené zo znamenia lásky a obety, je varovaním pred cestou do záhuby. A je nastavené i pre mňa?

Luboš Onderčín „V hĺbinách slova“

Príbeh na uzdravenie duše

SEMIAČKA SVÁRU

Raz v noci si africký dedinčan všimol, ako Svár rozhadzuje semiačka na jeho poli. Nezakročil, len sa prizeral. Keď Svár skončil svoju prácu a odišiel, dedinčan zbieral celú noc pri lampe nebezpečné semiačka.

Na druhý deň sa chcel semiačok zbaviť, a tak ich za plnú hrst hodil sliedkam. No sotva ich pozobali, pustili sa do boja na život a na smrť. Mužovi ostali na rukách krvavé rany. Potom prišiel na iný spôsob, ako naložiť so semiačkami. Hodil ich za hrst do rieky. Ryby, úhory a dokonca aj hrochy mali medzi sebou taký ostrý boj, až sa na rieke, inak veľmi pokojnej, zdvihli obrovské vlny a veľkú časť nížiny zaplavili.

Nasledujúci deň mu napadlo semiačka rozdrviť. Bez toho, aby žene povedal, o aké semiačka ide, dal jej ich so žiadosťou, aby mu upiekla koláč. A len čo si dal za prvý hlt, pripadal mu nedopečený, presolený, a svojej žene začal nedostatky vyčítať. Ona z neho tiež ochutnala, a rozkričala sa na muža. Ak mu koláč nechutí, znamená to, že je idiot, a aj tak si to o ňom myslela. Strhla sa medzi nimi taká prudká hádka, až ich museli od seba odtrhnúť susedia.

Ubehlo niekoľko týždňov. Medzi manželov sa postupne vracal súlad, no muža, ktorému zmizol úsmev z tváre a spánok sa mu vyhýbal, neustále znepokojovali zostávajúce semiačka. Chcel odcestovať do ďalekej krajiny. Povedal si však, že aj vzdialené krajiny sú posiate semiačkami Sváru. Dokonca mu napadlo vhodiť vrecko so semiačkami do mora, no obával sa, aby jeho čin nevyvolal búrky nebyvanej sily.

Čas bežal a na poli sa objavili prvé výhonky. Dedinčan s radosťou sledoval, ako sa jeho úrode darí. Na okolitých poliach susedia náhlivo vytrhávali burinu. Muž na rozdiel od nich nemal čo robiť. Jeho plodínám sa darilo a vyzerali zdravo. Každé ráno pozoroval, ako prospievajú. Nakoniec ho premožla záhaľka. Dokonca sa vydal na návštevu k príbuzným do dediny vzdialenej tri dni cesty. Po návrate ho rodina privítala s nárekom. Počas niekoľkých hodín pole spustošil krdeľ vtákov a neostal jediný výhonok. Múdri muži z dediny objavili, prečo sa tak stalo. Na okolitých poliach, ktoré neboli spustošené, sa neustále niekto pohyboval a lomozil nástrojmi. Vtáci teda zamierili na jediné pole, kde nebolo ani živé duše. Bolo to krásne pole.

Dedinčan vyčkal, kým príde noc, potichu vstal a z úkrytu vytiahol vrecko s poslednými semiačkami. Šiel na pole a semiačka jedno po druhom rozhádzal.

Keď sa vrátil do dediny, v diaľke zazrel Svár, ako rozsieval semiačka v malom lese, ktorý patril jeho priateľovi. Keďže svojho priateľa veľmi miloval, snažil sa ho čo najskôr varovať.

- Túžba po dokonalosti je niekedy v rozpore s dobrom. Do akej miery som ochotný naučiť sa žiť s osobnými a skupinovými obmedzeniami?

- Starat' sa o „vlastné pole“ je trvalá úloha, najmä ak ide o vnútorné pole. Čo to pre mňa znamená?

- Je možné, že som si zaumienil neprijat' svár, akoby bol len zlý a neprinášal výhody...

José Carlos Bermejo „Ďalšie príbehy na uzdravenie duše“

Rok nad evanjeliom

Stratená ovca

„Radujte sa so mnou, lebo som našiel ovcu, čo sa mi stratila... Tak bude aj v nebi väčšia radosť nad jedným

hriešnikom, ktorý robí pokánie, ako nad deväťdesiatimi deviatimi spravodlivými...“ (Lk 15, 6-7).

Ježiš neprišiel odsudzovať, ale zachrániť. Veľa hovoril o Božom milosrdenstve. Niektorým pripadá toto Božie milosrdenstvo až nespravodlivé. Oni sami by každý hriech neodvolateľne trestali. Nevedia pochopiť, že Boh nie je vždy a všade tvrdý voči svojim nepriateľom. Nechápu, že ich nezničí, ale čaká na ich obrátenie, ba hľadá ich na všetkých cestách života.

Boh sa však nedá touto kritikou ovplyvniť. Jeho zmysľovanie je úplne iné. Neposiela hned' oheň a síru, lebo chce učiť milosrdenstvu aj nás.

Chceme vedieť, či sme z Boha a či máme Božieho ducha, ako sa prejavil v Kristovi? Zamyslime sa nad tvrdením, že väčšia radosť bude nad jedným hriešnikom, ktorý robí pokánie, ako nad deväťdesiatimi deviatimi spravodlivými. Čo nám to hovorí? Prijímame to s radosťou? Alebo sme pri týchto slovách rozpačití? Ak sa tešíme, máme Kristovho ducha. Ak sme sklamaní, niet v nás ani trocha Božieho zmysľovania.

Ako ináč sa vedel z Božieho milosrdenstva tešiť sv. František! V jeho životopise čítame: „Podvečer sme zastali na priestranom námestí. Uprostred stála socha Krista, nesúceho na pleciah ovcu — stratenú ovcu, ktorú privádzal späť do košiara. Remeselníci zatvárali svoje dielne, chlapci a dievčatá sa schádzali zo svojich štvrtí na schôdzky. Dážd' prestal, očistený vzduch voňal borovicami. Schyľovalo sa k noci, a čím väčšia hustla tma, tým zreteľnejšie sme počuli kriek mesta - ležalo v tóni ako nasýtená obluda s nespočetnými hlavami, nespočetnými ústami ľudí, psov, koní, s lutnami a gitarami. Mesto sa smialo, erdžalo, brechalo a spievalo. Zrazu sa mi zdalo, že socha uprostred námestia sa mení. To už nebola zblúdená ovca, čo držal na pleciah Kristus, ale mesto Ravena!

„Na čo myslíš?“ spýtal sa František, keď videl, ako sa uprene dívam na sochu.

„Myslím, že Kristus nenesie do košiara ovcu, ale Ravena!“

„Nie, nie je to ani Ravena, brat León! To je celý svet!“ povedal František.“

Celý svet... Pán Boh je naozaj hrdinský v odpúšťaní. Hľadá stratenú ovcu. Celý svet hľadá! Všetkých a každého.

Nezoslabujme smelosť podobosteniev. Pán Boh je skutočne milosrdný. Ukázal to cez svojho Syna. Čo Ježiš hovoril, to aj robil - našiel Zacheja, povolal mýtnika Matúša, Mária Magdaléna sa stala jeho spoločníčkou. Odpustil kajúcemu lotrovi na kríži, ale aj katom a modlil sa za nich. A za nás všetkých zomrel. O tomto všetkom sám povedal: „Boh tak miloval svet, že vydal svojho vlastného Syna, aby nik, kto v neho verí, nezahynul...“ Boh je milosrdný.

Chráňme sa však jedného - nezneužívajme túto Božiu dobrotivosť, akoby sme si mohli dovoľovať hrešiť. Cíťme sa Božou láskou viazaní. Ak vás má niekto naozaj rád, nesmiete zneužívať bezbrannosť jeho lásky. Pán Boh má naozaj rád! Nezneužite to! Nikdy! Spoliehať sa opovážlivo na Božie milosrdenstvo je veľký hriech. Ak myslíte na to, že Boh je milosrdný, hned' sa k nemu obráťte celou dušou. On vás prijme a odpustí vám vo sviatosti zmierenia. Obrátenie je taká vec, že vzrušuje aj nebesia. Ako názornejšie mohol Ježiš hovoriť o pokání - o tom, že Boh nás čaká?

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk/

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku